

Hi ha molt en joc per a tots i totes les treballadores i pobles de l'Estat, el proper 21D a Catalunya

written by Josep Lluís del Alcázar | 10 de desembre de 2017

Són eleccions il·legals i fruit d'una ocupació, del 155, de la repressió; són la prova de força d'un règim contra el poble mobilitzat. O aquest règim s'enforteix, tornant a encotillar la mobilització en el constitucionalisme per seguir anorreant drets i llibertats impunement, o s'agreuja la crisi oberta de la monarquia. El 21D no hi ha hagut força per al boicot que corresponia, essencialment per les direccions de JxS i Podemos-Comuns, que ràpidament han cridat a acceptar-les (vegeu pàgines centrals), però els seus resultats poden ser o un peu a la porta per tal que no es tanqui la possibilitat de la ruptura democràtica o un aval al continuisme i la repressió del règim. No és només un problema català.

El govern del PP ja ha amenaçat d'aplicar el 155 en altres llocs de l'Estat, o amb dura repressió com a Múrcia. Acabem de veure la intervenció de les finances de Madrid. Catalunya és avui només la punta de llança de la mobilització contra el règim franquista del 78: un règim ferit al qual li cau una careta pseudodemocràtica que PCE i PSOE li van posar. Aquell règim, fonamentat sobre la impunitat dels crims del franquisme i les seves clavegueres, l'exèrcit, la policia i el poder judicial –amb tribunals especials *ad hoc*–, amb bandes feixistes com a forces de xoc emparades a les estructures d'estat com a València o Saragossa... poc ha canviat, no li ha calgut «recompondre's»: era el que és. Els fets ho han anat recordant al llarg dels anys fins avui: assassinats de l'extrema dreta sota la cobertura de les forces de seguretat –com el de Yolanda, l'assassí de la qual torna a treballar a

judicis pel PP–; estats d' excepció i judicis al dictat de l' Estat com *Egunkaria*; continuada existència de presos polítics des d' Otegui als consellers catalans, però passant per una llarga llista de lluitadors; criminalització dels obrers des dels morts de la SEAT, o Vitòria a la Transició, a Cándido i Morala, passant pels ferits o empresonats a les vagues generals... tot amb la benedicció de la cúpula de l' Església Catòlica, la que portava a Franco sota pal·li.

Si ja la crisi havia fet trontollar el règim destapant l' aclaparadora corrupció –esquitxant de dubtoses morts processos com la Gurtel– i l' estret lligam dels partits de l' Estat amb el capital amb la reforma del 135 de la Constitució, la qüestió catalana ha fet que el règim acabés de perdre les formes: és el rei, com a cap de l' Estat qui avala la repressió per acabar amb els actes democràtics: és l' «A por ellos». Ha sigut la mobilització popular el que ha obert la porta de la ruptura democràtica amb el franquisme i la seva monarquia. Per això, davant el risc, les forces burgeses catalanes (tant PdeCat com ERC) es recol·loquen amb la Constitució, desbordades per un moviment que les ha fet anar molt més lluny del que volien i que ara tracten de reconduir a les urnes. Tampoc es pot confiar en els qui tornen a aixecar expectatives en la reforma del règim a través de les urnes: Podemos o Els Comuns, que al costat d' IU –com ahir Carrillo a la Transició–, parlen del «nini» entre la mobilització i el règim. Però sectors de Podem Catalunya trenquen amb Pablo Iglesias i formen Som Alternativa. El mateix paper de suport objectiu al règim el juguen les direccions de CC00 i UGT, tant a Catalunya com a la resta de l' Estat cridant al «diàleg» impossible i sense fer res per aturar l' escalada repressiva de l' Estat contra el poble català. També entre afiliats i afiliades de CC00 i UGT hi ha malestar, han seguit les vagues generals i trenquen amb aquests sindicats. I, un cop aplicat el 155 i pres el Govern de Catalunya, Rajoy respon a Sánchez que de reforma de la constitució res, i menys si és per fer concessions a Catalunya. Roma no paga traïdors. Sense aquesta

cobertura, el PSC afronta les eleccions com un peó de l'estat, mentre arreplega a les llistes la més pura dreta catalana de l'antiga Unió i el número dos de la reaccionària Societat Civil Catalana que promou les denúncies contra el professorat.

La clau de la situació catalana està en la resistència del poble i la seva capacitat d'organització, però també en la connexió amb la lluita dels treballadors i treballadores i pobles de l'àmbit estatal, des del SAT a les Marxes per la dignitat, han estat incondicionals defensors de la lluita catalana. La convocatòria a les Jornades estatals i internacionals de With Catalonia d'aquest desembre són una oportunitat perquè de la solidaritat amb la República catalana de l'1-0 passem a l'acció en comú per la ruptura democràtica amb el règim.